

Dalijimasis su kitais

Pagrindinė eilutė: „Šalyje visada bus vargšų. Todėl įsakau jums dosniai dalytis su vargšais ir kitais izraelitais, kuriems reikia pagalbos.“

Pakartoto Įstatymo 15:11

Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:

Pakartoto Įstatymo 15:4-11

Pakartoto Įstatymo knyga apibūdinama kaip visos Dievo teisės santrauka. Beveik visa knyga pakartoja įsakymus ir nurodymus, kuriuos Dievas per Mozę perdavė izraelitams. Dievas Izraeliui davė savo įstatymą kaip nurodymus, kurių jie turėjo laikytis. Šie Mozės žodžiai mums rodo, kad Dievo įstatymas yra tarsi praktinis vadovas, kaip reikėtų gyventi. „Viešpats įsakė mums vykdyti visus šiuos įstatymus, bijoti Viešpaties, mūsų Dievo, kad mums visada būtų gerai, kad Jis išsaugotų mūsų gyvybę, kaip yra šiandien.“ Pakartoto Įstatymo knyga 6:24

Būtent šiuo Dievo gerumo fone jis per Mozę sako Izraeliui, kad skurdas Izraelyje niekada neturėtų egzistuoti, jei tauta paklustų jo įsakymams. Mūsų pamoka yra iš Deuteronomijos skyriaus, kuriame daugiausia dėmesio skiriama įvairiems nurodymams dėl garbinimo. Ankstesniame skyriuje gyvūnai skirstomi į švarius ir nešvarius, taip pat pateikiami nurodymai dėl dešimtinės mokėjimo. Kitas skyrius skirtas Pesacho šventei „ “ ir kitoms šventėms izraelitų garbinimo kalendoriuje.

Deuteronomijos 15 skyrius gali būti laikomas Dievo žodžių, randamų vėliau Izaijo 58:6,7, kur jis nurodo, ko reikalauja iš garbinimo, pranašavimu: „Argi ne toks yra pasninkas, kurį aš pasirinkau: atrišti nedorybės pančius, atleisti sunkias naštas, paleisti prislėgtus į laisvę ir sulaužyti kiekvieną jungą? Argi ne dalytis savo duona su alkanaisiais, priimti į savo namus vargšus, kurie yra išvaryti, aprenkti nuogąjį, kai jį pamatai, ir nesislėpti nuo savo kraujo?“

Mūsų pamoka apibūdina, kaip izraelitai turėjo gyventi savo gyvenimą garbindami Dievą. Kas septynerius metus jie turėjo laikytis sabbatinių metų, per kuriuos turėjo būti atleidžiami skolos (Pakartoto Įstatymo 15:1-3). Jie turėjo atverti savo širdis ir rankas tiems, kuriems reikėjo pagalbos, suteikdami viską, ko jiems trūko. (Pakartoto Įstatymo 15:7-10). Nebuvo jokių sąlygų. Jei buvo poreikis, jis turėjo būti patenkintas. Jei jie būtų ištikimai laikęsi Dievo įsakymų, tarp jų nebūtų buvę vargšų.

Senajame Testamente Viešpats aiškiai nurodė izraelitams, kad žemiškas klestėjimas yra atlygis už paklusnumą ir ištikimybę Jam ir Jo įstatymams. Tai buvo kliūtis tiems, kurie nepripažįsta fakto, kad dėl Jėzaus tarnystės įvyko dispensacinis pokytis. Daugelis klaidingai pritaikė klestėjimo pažadą krikščionims, ir ši klaida sukėlė sumaištį protuose.

Žemės gerovė dabartiniame amžiuje nėra pažadėta ištikimiems krikščionims. Todėl vykdykime meilės įstatymą kitiems, kaip mokė apaštalas Jonas: „Jėzus Kristus atidavė savo gyvybę už mus. Ir mes turėtume atiduoti savo gyvybes už savo brolius ir seseris. Jei kas nors turi materialių turtų ir mato brolių ar seserį, kuriems reikia pagalbos, bet nesigaili jų, kaip Dievo meilė gali būti tame žmoguje? Mylimieji vaikai,

nemylékime žodžiais ar kalba, bet veiksmis ir tiesa.“ 1 Jono 3:16-18